

BOLETÍN ECLESIAÍSTICO

DEL

Obispado de Astorga.

VENERABILIBVS FRATRIBVS

PATRIARCHIS PRIMATIBVS ARCHIEPISCOPIBVS EPISCOPIBVS

ALIIQVE LOCORVM ORDINARIIS

PACEM ET COMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE HABENTIBVS

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Divinum illud munus quod humani generis causa á Patre acceptum Iesus Christus sanctissime obiit, sicut eo tamquam ad ultimum spectat, ut homines vitæ compotes fiant in sempiterna gloria beatæ, ita huc proxime attinet per sæculi cursum, ut divinæ gratiæ habeant colantque vitam, quæ tandem in vitam floreat cælestem. Quamobrem omnes ad unum homines cuiusvis nationis et linguæ Redemptor ipse invitare ad sinum Ecclesiæ suæ summa benignitate non cessat: *Venite ad me omnes; Ego sum vita: Ego*

sum pastor bonus. Hic tamen, secundum altissima quædam consilia, eiusmodi munus noluit quidem per se in terris usquequaque conficere et explere; verum quod ipse traditum a Patre habuerat, eidem Spiritui Sancto tradidit perficiendum. Atque iucunda memoratu ea sunt quæ Christus, paulo ante quam terras relinqueret, in discipulorum cœtu affirmavit: *Expedit vobis ut ego vadam: si enim non abiero Paraclitus non veniet ad vos; si autem abiero, mittam eum ad vos* (1). Hæc enim affirmans, causam discessus sui reditusque ad Patrem eam potissimum attulit, utilitatem ipsis alumnis suis profecto accessuram ab adventu Spiritus Sancti: quem quidem una monstravit, a se æque mitti atque a deo procedere sicut a Patre, eundemque fore qui opus a semetipso in mortali vita exactum, de precator, consolator, præceptor, absolveret. Multiplicem nempe virtuti huiusce Spiritus, qui in procreatione mundi *ornavit cælos* (2) et *replevit orbem terrarum* (3), in eiusdem redemptione perfectio operis erat providentissime reservata.—Iamvero Christi Servatoris, qui princeps pastorum est et episcopus animarum nostrarum, exempla Nos imitari, ipso opitulante, continenter studuimus; religiose insistentes idem ipsius munus, Apostolis creditum in primisque Petro *cuius etiam dignitas in indigno herede non deficit* (4). Hoc adducti consilio, quæcumque in perfuntione iam diuturna summi pontificatus aggressi sumus instandoque persequimur, ea conspirare volumus ad duo præcipue. Primum, ad rationem vitæ christianæ in societate civili et domestica, in principibus et in populis instaurandam; propterea quod nequaquam nisi a Christo vera in omnes profluat vita. Tum ad eorum fovendam reconciliationem qui ab Ecclesia catholica vel fide vel obsequio dissident; quum hæc eiusdem Christi certissima sit voluntas, ut ii omnes in unico Ovili suo sub Pastore uno censeantur. Nunc autem, quum humani exitus adventantem diem conspiciamus, omnino permovemur animo ut Apostolatus Nostri operam, qualemcumque adhuc deduximus, Spiri-

(1) Ican, XVI. 7.

(2) Iob XXVI, 13.

(3) Sap. I, 7.

(4) S. Leo M. ser. II. in anniv. ass. suæ.

tui Santo, qui Amor vivificans est, ad maturitatem fecunditatemque commendemus. Propositum Nostrum quo melius uberiusque eveniat, deliberatum habemus alloqui vos per solemnia proxima sacræ Pentecostes de præsentia et virtute mirifica eiusdem Spiritus; quantopere nimirum et in tota Ecclesia et in singulorum animis ipsi agat efficiatque preclarâ copia charismatum supernorum. Inde fiat, quod vehementer optamus, ut fides excitetur vigeatque in animis de mysterio Trinitatis augustæ, ac præsertim pietas augeatur et caleat erga divinum Spiritum, cui plurimum omnes acceptum referre debent quotquot vias veritatis et iustitiæ sectantur: nam, quemadmodum Basilius prædicavit, *Dispensationes circa hominem, quæ factæ sunt a magno Deo et Serva'ore nostro Iesu Christo iusta bonitatem Dei, quis neget per Spiritus gratiam esse adimpletas?* (1)

Antequam rem aggredimur institutam, nonnulla de Triadis sacrosanctæ mysterio placet atque utile erit attingere. Hoc namque *substantia novi testamenti* a sacris doctoribus appellatur, mysterium videlicet unum omnium maximum, quippe omnium veluti fons et caput: cuius cognoscendi contemplandique causâ, in cœlo angeli, in terris homines procreati sunt, quod, in testamento veteri adumbratum ut manifestius doceret, ab angelis ad homines Deus ipse descendit: *Deum nemo vidit unquam: Unigenitus Filius qui est in sinu Patris, ipse enarravit* (1) Quisquis igitur de Trinitate scribit aut dicit, illud ob oculos teneat oportet quod prudenter monet Angelicus: *Quum de Trinitate loquimur cum cautela et modestia est agendum, quia, ut Augustinus dicit, nec periculosius alicubi erratur nec laboriosus aliquid quæritur nec fructuosius aliquid invenitur* (3). Periculum autem ex eo fit, ne in fide aut in culto vel divinæ inter se Personæ confundantur vel unica in ipsis natura separetur; nam *fides catholica hæc est ut unum Deum in Trinitate et Trinitatem in unitate veneremur*. Quare Innocentius XII, decessor Noster, solemnia quædam honori Patris propria postulantis omnino negavit. Quod si singula

(1) *De Spiritu Sancto* c. XVI, n. 39

(2) *Ioann.* I 18.

(3) *Summ. th.* 1.^a, q, XXXI, a. 2. — *De Trin.* l., l, c. 3

Incarnati Verbi mysteria certis diebus festis celebrantur, non tamen proprio ullo festo celebratur Verbum, secundum divinam tantum naturam: atque ipsa etiam Pentecostes sollemnia non ideo inducta antiquitus sunt, ut Spiritus Sanctus per se simpliciter honoraretur, sed ut eiusdem recoleretur adventus sive exitus missio. Quæ quidem omnia sapienti consilio sancita sunt, ne quis forte a distinguendis Personis ad divinam essentiam distinguendam prolaberetur. Quin etiam Ecclesia ut in fidei integritate filios contineret, sanctissimæ Trinitatis festum instituit, quod Ioannes XXII deinde iussit ubique agendum; tum altaria et templa eidem d'cari permisit; atque ordinem religiosorum captivis redimendis, qui Trinitati devotus omnino est eiusque titulo gaudet, non sine caelesti nutu rite comprobavit. Multaque rem confirmant. Cultus enim qui sanctis Caelitibus atque Angelis, qui Virgini Deiparae, qui Christo tribuitur, is demum in Trinitatem ipsam redundat et desinit. In precationibus quæ uni Personae adhibentur, item de ceteris mentio est; in forma supplicationum, singulis quidem Personis seorsum invocatis, communis earum invocatio subiicitur; psalmis hymnisque idem omnibus praeconium accedit in Patrem et Filium et Spiritum Sanctum; benedictiones, ritus, sacramenta comitatur aut conficit sanctae imploratio Trinitatis. Atque hæc ipsa iam pridem Apostolus præmonuerat in ea sententia: *Quoniam ex ipso et per ipsum et in ipso sunt omnia; ipsi gloria in saecula* (1): inde significans Personarum trinitatem, hinc unitatem affirmans naturae, quæ quum una eademque singulis sit Personis, ideo singulis, tamquam uni eidemque Deo, aeterna aequè maiestatis gloria debetur. Quod testimonium edisserens Augustinus, *Non confuse, inquit, accipiendum est quod ait Apostolus, ex ipso et per ipsum et in ipso; ex ipso dicens propter Patrem, per ipsum propter Filium, in ipso propter Spiritum Sanctum* (2).—Aptissimeque Ecclesia, ea Divinitatis opera in quibus potentia excellit, tribuere Patri, ea in quibus excellit sapientia tribuere Filio, ea in quibus excellit amor, Spiritui Sancto tribuere consuevit. Non

(1) Rom. XI. 36.

(2) *De Trin.* l. VI, c. 10, l. 1. c. 6.

quod perfectiones cunctae atque opera extrinsecus edita Personis divinis communia non sint; sunt enim *indivisa opera Trinitatis, sicut et indivisa est Trinitatis essentia* (1) quia, uti tres Personae divinae *inseparabiles sunt, ita inseparabiliter operantur* (2) verum quod ex comparatione quadam et propemodum affinitate quae inter opera ipsa et Personarum proprietates intercedit, ea alteri potius quam alteris addicuntur sive, ut aiunt, appropriantur: «Sicut similitudine vestigii vel imaginis in creaturis inventa, utimur ad manifestationem divinarum Personarum, ita et essentialibus attributis; et hæc manifestatio Personarum per essentialia attributa appropriatio dicitur» (3). Hoc modo Pater qui est *principium totius Deitatis* (4), idem causa est effectrix universitatis rerum et Incarnationis Verbi et sanctificationis animorum, *ex ipso sunt omnia*; ex ipso, propter Patrem. Filius autem, *Verbum, Imago Dei*, idem est causa exemplaris unde res omnes formam et pulchritudinem, ordinem et concentum imitantur; qui extitit nobis via, veritas, vita, hominis cum Deo reconciliator, *per ipsum sunt omnia*; per ipsum, propter Filium, Spiritus vero Sanctus idem est omnium rerum causa ultima, eo quia sicut in fine suo voluntas lateque omnia conquiescunt, non aliter ille, qui divina bonitas est ac Patris ipsa Filiique inter se caritas, arcana ea opera de salute hominum sempiterna, impulsionem quadam valida suavique complet et perficit, *in ipso sunt omnia*; in ipso, propter Spiritum Sanctum.

Rite igitur inviolateque custodio religionis studio, toti debito Trinitati beatissimæ, quod magis magisque in christiano populo æquum est inculcari, ad virtutem Spiritus Sancti exponendam oratio Nostra convertitur.—Ac principio respici oportet ad Christum, conditorem Ecclesiæ et nostri generis Redemptorem. Sane in operibus Dei externis illud eximie prestat Incarnati Verbi mysterium, in quo divinarum perfectionum sic enitet lux ut quidquam supra ne cogitari quidem possit, et quo aliud nullum

(1) S. Aug. de Trin. l. I, c. 4 et 5.

(2) S. Aug. ib.

(3) S. Th. 1^a, q. XXXIX, a. 7.

(4) S. Aug. de Trin. l. IV, c. 20.

humanæ naturæ esse poterat salutaris. Hoc igitur tantum opus, etsi totius Trinitatis fuit, attamen Spiritui Sancto tamquam proprium adscribitur: ita ut de Virgine sic Evangelia commemorent: *Inventa est in utero habens de Spiritu Sancto, et: Quod in ea natum est, de Spiritu Sancto est.* (1) Idque merito adscribitur ei qui Patris et Filii est caritas; quum hoc *magnum pietatis Sacramentum* (2) sit a summa Dei erga homines caritate profectum, prout Ioannes commonet: *Sic Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret.* (3) Accedit quod natura humana evectora inde sit ad coniunctionem *personalem* cum Verbo: quæ dignitas non ullis quidem data est eius promeritis, sed ex integra plane gratia, proptereaque ex munere veluti proprio Spiritus Sancti. Ad rem apposite Augustinus; *Iste modus, inquit, quo est natus Christus de Spiritu Sancto, insinuat nobis gratiam Dei, qua homo nullis præcedentibus meritis, in ipso primo exordio naturæ suæ quo esse cœpit, Verbo Dei copularetur in tantam personæ unitatem, ut idem ipse esset Filius Dei qui Filius hominis, et Filius hominis qui Filius Dei* (4) Divini autem Spiritus operâ non solum conceptio Christi effecta est, sed eius quoque sanctificatio animæ, quæ *unctio* in sacris libris nominatur (5): at que adeo omnis eius actio *præsente Spiritu peragebatur* (6), præcipueque sacrificium sui: *Per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo* (7).—Ista qui perpenderit, nihil erit ei mirum quod charismata omnia almi Spiritus in animam Christi affluerint. Namque in ipso copia insedit gratiæ singulariter plena, quanto maximo videlicet modo atque efficacitate haberi possit; in ipso omnes sapientiæ scientiæque thesauri, gratiæ gratis datæ, virtutes, donaque omnino omnia quæ tum Isaiaë oraculis nunciata (8), tum significata sunt admirabili ea columba ad Iordanem, quum eas aquas suo

(1) Matth. I, 18, 20.

(2) I Tim. III, 16.

(3) III, 16.

(4) *Enchir.* c. XXXX-S. Th. 3.^a, q. XXXII, a. 1.

(5) Actor. X, 38.

(6) S. Basil *de Sp.* S. c. XVI.

(7) Hebr. IX, 14.

(8) IV, 1; XI, 2. 3.

Christus baptismate ad sacramentum novum consecravit. Quo loco illa eiusdem Augustini recte conveniunt: *Absurdissimum est dicere quod Christus quum iam triginta esset annorum, accepit Spiritum Sanctum, sed venit ad baptismum, sicut sine peccato, ita non sine Spiritu Sancto. Tunc ergo, scilicet in baptismate, corpus suum, idest Ecclesiam, præfigurari dignatus est, in qua præcipue baptizati accipiunt Spiritum Sanctum.* (1) Itaque Spiritus Sancti et præsentia conspicua super Christum et virtute intima in anima eius, duplex eiusdem Spiritus præsignificatur missio ea nimirum quæ in Ecclesia manifesto patet, et ea quæ in animis iustorum secreto illapsu exercetur.

Ecclesia, quæ iam concepta, ex latere ipso secundi Adami, velut in cruce dormientis, orta erat, sese in lucem hominum insigni modo primitus dedit die celeberrima Pentecostes. Ipsaque die beneficia sua Spiritus Sanctus in mystico Christi corpore prodere cœpit, ea mira effusione quam Ioel propheta iampridem viderat (2): nam *Paraclitus sedit super Apostolos ut novæ coronæ spirituales per linguas igneas imponerentur capiti illorum.* (3) Tum vero *Apostoli de monte descenderunt* ut Chrysostomus scribit, *non tabulas lapideas in manibus portantes, sicut Moyses, sed Spiritum in mente circumferentes, et thesaurum quemdam ac fontem dogmatum et charismatum effundentes* (4).—Ita plane eveniebat illud extremum Christi ad Apostolos suos promissum de Spiritu Sancto mittendo, qui doctrinæ, ipso afflante, traditæ completurus ipse esset et quodammodo obsignaturus depositum: *Adhuc multa habeo vobis dicere, sed non potestis portare modo; quum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem* (5). Hic enim qui Spiritus est veritatis, utpote simul a Patre, qui verum æternum est, simul a Filio, qui veritas est substantialis, procedens, haurit ab utroque unâ cum essentia omnem veritatis quanta est amplitudinem: quam quidem veritatem

(1) *De Trin.* 1. XV, c. 26.

(2) *Il.* 28, 29.

(3) *Cyr. hierosol. catech.* 17.

(4) *In Matth., hom. I.*—*II Cor.* III. 3.

(5) *Ioann.* XVI, 12, 13.

impertit ac largitur Ecclesiae, auxilio praesentissimo providens ut ipsa ne ulli unquam errori obnoxia sit, utque divinae doctrinae germina alere copiosius in dies possit et frugifera praestare ad populorum salutem. Et quoniam populorum salus, ad quam nata est Ecclesia, plane postulat ut haec munus idem in perpetuitatem temporum persequatur, perennis idcirco vita atque virtus a Spiritu Sancto suppetit, quae Ecclesiam conservat augetque: *Ego rogabo Patrem, et alium Paraclitum dabit vobis ut maneat vobiscum in aeternum, Spiritum veritatis* (1). Ab ipso namque episcopi constituuntur, quorum ministerio non modo filii generantur, sed etiam patres, sacerdotes videlicet, ad eam regendam enutriendamque eodem sanguine quo est a Christo redempta: *Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo* (2). Utrique autem, episcopi et sacerdotes, insigni Spiritus munere id habent ut peccata pro potestate deleant, secundum illud Christi ad Apostolos. *Accipite Spiritum Sanctum; quorum remiseretis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt* (3) Porro Ecclesiam opus esse plane divinum, alio nullo argumento preclarius constat quam charismatum quibus undique illa ornatur splendore et gloria; auctore nimirum et datore Spiritu Sancto. Atque hoc affirmare sufficiat, quod quum Christus caput sit Ecclesiae, Spiritus Sanctus sit eius anima: *Quod est in corpore nostro anima, id est Spiritus Sanctus in corpore Christi, quod est Ecclesia* (4).—Quae ita quum sint, nequaquam comminisci et expectare licet aliam ullam amplioreni uberiorenque *divini Spiritus manifestationem et ostensionem*: quae enim nunc in Ecclesia habetur, maxima sane est eaque tamdiu manebit quoad Ecclesiae contingat ut, militiae emensa stadium, ad triumphantium in caelesti societate laetitiam educatur.

Quantum vero et quo modo Spiritus Sanctus in animis singulorum agat, id non minus admirabile est, quamquam intellectu

(1) *Ib.* XIV, 16, 17

(2) *Acta.* XX, 28.

(3) *Ioann.* XX, 22, 23.

(4) *S. Aug. serm.* CLXXXVII *de temp.*

paulo est difficilius, eo etiam quia omnem intuitum fugiat oculorum.—Hæc pariter Spiritus effusio tantæ est copiæ, ut Christus ipse, cuius de munere proficiscitur, abundantissimo amni similem dixerit, prout est apud Ioannem: *Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre eius fluent aquæ vivæ*: cui testimonio idem Evangelista explanationem subiicit: *Hoc autem dixit de Spiritu, quem accepturi erant credentes in eum* (1). Certum quidem est, in ipsis etiam hominibus iustis qui ante Christum fuerunt, insedissee per gratiam Spiritum Sanctum, quemadmodum de prophetis, de Zacharia, de Ioanne Baptista, de Simeone et Anna scriptum accepimus; quippe in Pentecoste non ita se Spiritus Sanctus tribuit, *ut tunc primum esse sanctorum inhabitator inciperet, sed ut copiosius inundaret, cumulans sua donna, non incohans, nec ideo novus opere, quia ditior largitate* (2). Verum, si et illi in filiis Dei numerabantur, conditione tamen perinde erant ac servi, quia etiam filius *nihil differt a servo*, quousque est *sub tutoribus et actoribus* (3): ac, præter quam quod iustitia in illis non erat nisi ex Christi meritis adventuri, communicatio Spiritus Sancti post Christum facta multo est copiosior, propemodum ut arram pretio vincit res pacta, atque ut imagini longe præstat veritas. Hoc propterea affirmavit Ioannes: *Nondum erat Spiritus datus, quia Iesus nondum erat glorificatus* (4). Statim igitur ut Christus, *ascendens in altum*, regni sui gloria tam laboriose parta potitus est, divitias Spiritus Sancti munifice reclusit, *dedit dona hominibus* (5). Nam, *certa illa Spiritus Sancti datio vel missio post clarificationem Christi futura erat qualis numquam antea fuerat, neque enim antea nulla fuerat, sed talis non fuerat* (6). Siquidem natura humana necessario serva est Dei: *Creatura serva est, servi nos Dei sumus secundum naturam* (7): quin

(1) VII, 38, 39.

(2) S. Leo M. hom. III de Pentec.

(3) Gal. IV, 1, 2.

(4) VII, 39.

(5) Eph, IV, 8.

(6) S. Aug. de Trin. I. IV, c. 20.

(7) S. Cyr. alex. Thesaur. I. v. c. 5.

etiam ob communem noxam natura nostra omnis in id vitium dedecusque prolapsa est, ut præterea infensi Deo extiterimus: *Eramus natura filii iræ* (1). Tali nos a ruina exitioque sempiterno nulla usquam vis tanta erat quæ posset erigere et vindicare. Id vero Deus, humanæ naturæ conditor, summe misericors præstitit per Unigenam suam: cuius beneficio factum, ut homo in gradum nobilitatemque, unde exciderat, cum donorum locupletiore ornatu sit restitutus. Eloqui nemo potes quale sit opus istud divinæ gratiæ in animis hominum; qui propterea luculenter tum in sacris litteris tum apud Ecclesiæ patres, et regenerati et creaturæ novæ et consortes divinæ naturæ et filii Dei et deifici similibusque laudibus appellantur.—Iamvero tam ampla bona non sine causa debentur quasi propria Spiritui Sancto. Ipse enim est *Spiritus adoptionis filiorum, in quo clamamus: Abba, Pater*; idemque paterni amoris suavitate corda perfundit: *Ipse Spiritus testimonium reddit spiritui nostro quod sumus filii Dei* (2). Cui rei declarandæ oportune cadit ea, quam Angelicus perpexit, similitudo inter utramque Spiritus Sancti operam; quippe per eum ipsum et *Christus est in sanctitate conceptus ut esset Filius Dei naturalis, et alii sanctificantur ut sint filii Dei adoptivi* (3). Ita multo quidem nobiliter quam in rerum natura fiat, ab amore oritur spiritualis regeneratio, ab amore scilicet increato.

Huius regenerationis et renovationis initia sunt homini per baptismum: in quo sacramento, spiritu immundo ab anima depulso, illabitur primum Spiritus Sanctus, eamque similem sibi facit: *Quod natum est ex Spiritu. spiritus est* (4). Uberiusque per sacram confirmationem, ad constantiam et robur christiænæ vitæ, sese dono dat idem Spiritus; a quo nimirum fuit victoria martyrum et virginum de illecebris corruptelarum triumphus. Sese, inquam, dono dat Spiritus Sanctus; *Caritas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum qui da-*

(1) Eph. II, 3.

(2) Rom. VIII, 15, 16.

(3) S. Th. 3.^a q. XXXII, a. 1.

(4) Ioann. III, 7.

tus est nobis (1). Ipse enimvero non modo affert nobis divina munera, sed eorumdem est auctor, atque etiam munus ipse est supremum; qui a mutuo Patris Filiique amore procedens, iure habetur et nuncupatur *altissimi donum Dei*.—Cuius doni natura et vis quo illustrius pateat, revocare oportet ea quæ in divinis litteris tradita sacri doctores explicaverunt. Deum videlicet adesse rebus omnibus in eisque esse, *per potentiam, in quantum omnia eius potestati subduntur; per præsentiam, in quantum omnia nuda sunt et aperta oculis eius; per essentiam, in quantum adest omnibus ut causa essendi* (2). At vero in homine est, Deus non tantummodo ut in rebus, sed eo amplius cognoscitur ab ipso et diligitur; quum vel duce natura bonum sponte amemus, cupiamus, conquiramus. Præterea Deus ex gratia insidet animæ iustæ tamquam in templo, modo penitus intimo et singulari; ex quo etiam sequitur ea necessitudo caritatis qua Deo adhæret anima coniunctissime, plus quam amico amicus possit benevolenti maxime et dilecto, eoque plene suaviter que fruitur.—Hæc autem mira coniunctio, quæ suo nomine *inhabitatio* dicitur, conditione tantum seu statu ab ea discrepans qua cælites Deus beando complectitur, tametsi verissime efficitur præsentis totius Trinitatis numine, *ad eum veniemus et mansionem apud eum faciemus* (3), attamen de Spiritu Sancto tamquam peculiaris prædicatur. Siquidem divinæ et potentiæ et sapientiæ vel in homine improbo apparent vestigia; caritatis, quæ propria Spiritus veluti nota est, alius nemo nisi iustus est particeps. Atque illud cum re cohæret, eundem Spiritum nominari Sanctum, ideo etiam quod ipse, primus summusque Amor, animos moveat agatque ad sanctitatem, quæ demum amore in Deum continetur. Quapropter Apostolus quum iustos appellat templum Dei, tales non expresse Patris aut Filii appellat, sed Spiritus Sancti: *An nescitis quoniam membra vestra templum sunt Spiritus Sancti, qui in vobis est, quem habetis a Deo* (4)?—Inhabitantem in animis piis Spiritum

(1) Rom. v. 5.

(2) S. Th. 1.º q. VIII, a. 3.

(3) Ioann. XIV, 23.

(4) I Cor VI, 19.

Sanctum ubertas munerum cælestium multis modis consequitur. Nam, quæ est Aquinatis doctrina, «Quum Spiritus Sanctus procedat ut amor, procedit in ratione doni primi; unde dicit Augustinus, quod per donum quod est Spiritus Sanctus multa propria dona dividuntur membris Christi (1).» In his autem muneribus sunt arcanæ illæ admonitiones invitationesque, que instinctu Sancti Spiritus identidem in mentibus animisque excitantur; quæ si desint, neque initium viæ bonæ habetur, neque progressiones, neque exitus salutis æternæ. Et quoniam huiusmodi voces et motiones occulte admodum in animis fiunt, apte in sacris paginis similes nonnumquam habentur venientis auræ sibilo; easque Doctor Angelicus scite confert motibus cordis, cuius tota vis est in animante perabdita: «Cor habet quamdam influentiam occultam, et ideo cordi comparatur Spiritus Sanctus, qui invisibiliter Ecclesiam vivificat et unit (2).»—Hoc amplius, homini iusto, vitam scilicet viventi divinæ gratiæ et per congruas virtutes tamquam facultates agentis, opus plane est septenis illis quæ proprie dicuntur Spiritus Sancti donis. Horum enim beneficio instruitur animus et munitur ut eius vocibus atque impulsioni facilius promptiusque obsequatur; hæc propterea dona tantæ sunt efficacitatis ut eum ad fastigium sanctimoniam adducant, tantæque excellentiæ ut in cælesti regno eadem, quamquam perfectius, perseverent. Ipsorumque ope charismatum provocatur animus et effertur ad appetendas adipiscendasque beatitudines evangelicas quæ, perinde ac flores verno tempore erumpentes, indices ac nunciæ sunt beatitudinis perpetuo mansuræ. Felices denique sunt fructus ii, ab Apostolo enumerati (3), quos hominibus iustis in hac etiam caduca vita Spiritus parit et exhibet, omni refertos dulcedine et gaudio; cuiusmodi esse debent a Spiritu, *qui est in Trinitate genitoris genitique suavitas, ingenti largitate atque ubertate perfundens omnes creaturas* (4).—Itaque divinus Spi-

(1) *Summ. th.* 1.^a q. XXXVIII, a. 2 —S. Aug. *de Trin.* I. XV, c. 19.

(2) *Summ. th.* 3.^a q. VIII, a. 1 ad 3.

(3) Gal. v. 22.

(4) S. Aug. *de Trin.* I. VI. c. 9.

ritus in æterno sanctitatis lumine a Patre et a Verbo procedens, amor idem et donum, postquam se per velamen imaginum in testamento veteri exhibuit plenam sui copiam effudit in Christum in eiusque corpus mysticum, quæ est Ecclesia; atque homines in pravitatem et corruptelam abeuntes præsentia et gratia sua tam salutariter revocavit, ut iam non de terra terreni, longe alio saparent et vellent, quasi de cælo cælestes.

Hæc omnia quum tanta sint, quumque Spiritus Sancti bonitatem in nos immensa luculenter declaret, omnino postulant a nobis, ut obsequii pietatisque studium in eum quam maxime intendamus. Id autem christiani homines recte optimeque efficient, ei eundem certaverint maiore quotidie cura et noscere et amare et exorare: cuius rei gratiâ sit hæc ad ipsos, prout sponte fluit paterno ex animo, cohortatio.—Fortasse ne hodie quidem in eis desunt, qui similiter rogati ut quidam olim a Paulo apostolo, acceperintne Spiritum Sanctum, respondeant similiter: *Sed neque si Spiritus Sanctus est, audivimus* (1). Sin minus, multi certe in eius cognitione valde deficiunt; cuius quidem crebro usurpant nomen in religionis actibus exercendis, sed ea fide quæ crassis tenebris circumfusa est. Quapropter quotquot sunt sacri concionatores curatoresque animarum hoc meminerint esse suum ut quæ ad Spiritum Sanctum pertinent diligentius atque uberius populi tradant; sic tamen ut difficiles subtilesque absint controversiæ, et prava eorum stultitia devitetur qui omnia etiam arcana divina temere conantur perscrutari. Illud potius commemorandum enucleateque explanandum est, quam multa et magna beneficia ab hoc largitore divino et manaverint ad nos et manare non desinant; ut vel error vel ignoratio tantarum rerum, *lucis filiis* indigna, prorsus depellatur. Hoc autem propterea urgemus, non modo quia id attingit mysterium quo ad vitam æternam proxime dirigimur, ob eamque rem firme credendum; verum etiam quia bonum quo clarius pleniusque habetur cognitum, eo impensius diligitur et amatur.—Nempe Spiritui Sancto, quod alterum præstandum esse monuimus, debetur, amor quia Deus est: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota*

(1) Act. XIX 2.

anima tua et ex tota fortitudine tua (1). Amandusque idem est, quippe substantialis, æternus, primus amor; amore autem nihil est amabilius: multoque id magis quia summis ipse nos cumulavit beneficiis, quæ ut largientis benevolentia testantur, ita gratum animum accipientis reposcunt. Qui amor duplicem habet utilitatem neque eam exiguam. Nam tum ad illustriorem in dies notitiam de Spiritu Sancto capiendam nos exacuet; *Amans* enim, ut Angelicus ait, «non est contentus superficiali apprehensione amati, sed nititur singula quæ ad amatum pertinent intrinsecus disquirere, et sic ad interiora eius ingreditur, sicut de Spiritu Sancto, qui est amor Dei, dicitur quod scrutatur etiam profunda Dei» (2): tum caelestium donorum copiam nobis conciliabit largiorem, eo quod donantis manu ut augustus animus contrahit, ita gratus et memor dilatat. Curandum tamen magnopere ut iste amor eiusmodi sit qui non in cogitatione arida externoque obsequio subsistat, sed ad agendum prosiliat, refugiat maxime a culpa: quum hæc Spiritui Sancto, peculiari quodam nomine, accidat iniuriosior. Quanticumque enim sumus, tanti sumus ex bonitate divina; quæ eidem Spiritui præsertim adscribitur: hunc benigne sibi facientem is offendit qui peccat, quique ipsis eius abusus muneribus et bonitati confisus, quotidie magis insolescit.—Ad hæc, quum veritatis ille sit Spiritus, si quis ex infirmitate aut inscitia deliquerit, forsitan excusationis aliquid apud Deum habeat; at qui per malitiam veritati repugnet ab eaque se avertat, in Spiritum Sanctum peccat gravissime. Quod quidem ætate nostra increbruit adeo, ut deterrima ea tempora advenisse videantur a Paulo prænunciata, quibus homines iustissimo Dei iudicio obcæcati, falsa pro veris habituri sint, et *huius mundi principi*, qui mendax est et mendacii pater, tamquam veritatis magistro credituri; «Mittet illis Deus operationem erroris ut credant mendacio» (3): «in novissimis temporibus discedent quidam a fide, attendentes spiritibus erroris et doctrinis dæmoniorum» (4).—Quoniam vero Spiritus Sanctus in nobis, ut supra monuimus, quasi suo

(1) Deut. VI, 5.

(2) I Cor. II, 10.—*Summ. th. 1^a 2.^æ, q. XXIII, a. 2.*

(3) II, Thess. II, 10.

(4) I Tim. IV, 1.

quodam in templo habitat, suadendum est illud Apostoli: *Nolite contristare Spiritum Sanctum Dei, in quo signati estis* (1). Idque ipsum non satis est, indigna omnia defugere, sed omni virtutum laude christianus homo nitere debet, ut hospiti tam magno tamque benigno placeat, castimonia in primis et sanctitudine; casta enim et sancta addecent templum. Hinc idem Apostolus: *Nescitis quia templum Dei estis, et Spiritus Dei habitat in vobis? Si quis autem templum Dei violaverit, disperdet illum Deus; templum enim Dei sanctum est, quod estis vos* (2): formidolosæ eæ quidem, sed perquam iustæ minæ.—Postremo, Spiritum Sanctum exorari et obsecrari oportet, quippe cuius præsidio adiumentisque nemo unus non egeat maxime. Ut enim quisque est inops consilii, viribus infirmus, ærumnis pressus, pronus in vetitum, ita ad eum confugere debet qui luminis, fortitudinis, consolationis, sanctitatis fons patet perennis. Atque illa homini in primis necessaria, admissorum venia, ab eo potissimum expetenda est: «*Spiritus Sancti proprium est quod sit donum Patris et Filii; remissio autem peccatorum fit per Spiritum Sanctum, tamquam per donum Dei* (3):» de quo Spiritu apertius habetur in ordine rituali: «*Ipse est remissio omnium peccatorum* (4)» Quanam vero ratione sit exorandus, perapte docet Ecclesia, quæ supplex eum compellat et obtestatur suavissimis quibusque nominibus: «*Veni pater pauperum, veni dator munerum, veni lumen cordium: consolator optime, dulcis hospes animæ, dulce refrigerium:*» eundemque enixè implorat ut eluat, ut sanet, ut irriget mentes atque corda, detque confidentibus et «*virtutis meritum*» et «*salutis exitum*» et «*perenne gaudium.*» Nec dubitare ullo pacto licet an huiusmodi preces auditurus ille sit, quo auctore scriptum legimus: «*Ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus*» (5).» Demum hoc est fidenter assidueque supplicandum, ut nos quotidie magis et luce sua illustret et caritatis suæ quasi

(1) Eph. IV, 30.

(2) 1 Cor. III, 16, 17.

(3) *Summ. th.* 3.^a, q. III a. 8 ad 3m.

(4) *In Miss. rom. fer.* III post Pent.

(5) Rom. VIII, 26.

facibus incendat; sic enim fide et amore freti acriter enitamur ad præmia sempiterna, quoniam ipse «est pignus hereditatis nostræ (1).»

Habetis, Venerabiles Fratres, quæ ad fovendum Spiritus Sancti cultum monendo hortandoque placuit edicere: minimeque dubitamus, quin ope præsertim navitatis sollertiæque vestræ præclaros in christiano populo sint fructus latura. Nostra quidem tantæ huic rei persequendæ nulla unquam defutura est opera, atque etiam consilium est ut, quibus subinde modis videbitur opportunius, idem pietatis studium tam præstabile alamus et provehamus. Interea, quoniam biennio ante, datis litteris *Provida matris*, peculiare preces, easque ad maturandum christianæ unitatis bonum, in sollemnibus Pentecostes catholicis commendavimus, libet de hoc ipso capite ampliora quædam decernere. Decernimus igitur et mandamus ut per orbem catholicum universum, hoc anno itemque annis in perpetuum consequentibus supplicatio novendialis ante Pentecosten, in omnibus curialibus templis et, si Ordinarii locorum utile iudicarint, in aliis etiam templis sacrariisve fiat. Omnibus autem qui eidem novendiali supplicationi interfuerint, et ad mentem nostram, rite oraverint, eis annorum septem septemque quadragenarum apud Deum indulgentiam in singulos dies concedimus, tum plenariam in uno quolibet eorundem dierum vel festo ipso die Pentecostes vel etiam quolibet ex octo subsequentibus, modo rite confessione abluti sacrâque communionem refecti ad eandem mentem Nostram pie supplicaverint. Quibus beneficiis frui pariter eos posse volumus quos publicis illis precibus legitima causa prohibeat, vel ubi non ita commode, secundum Ordinarii prudentiam, in templo res fieri possit; dum tamen supplicationi novendiali privatim detur opera cæteræque conditiones expleantur. Hoc præterea placet de thesauro Ecclesiæ in perpetuum tribuere, ut si qui vel publice vel privatim preces aliquas ad Spiritum Sanctum pro pietate sua iterum præstent quotidie per octavam Pentecostes ad festum inclusive sanctæ Trinitatis, ceterisque ut supra

(1) Eph. I, 14.

conditionibus rite satisfecerint, ipsis liceat utramque iterum consequi indulgentiam. Quæ omnia indulgentiæ munera etiam animabus piis igni purgatorio addictis converti in suffragium posse, misericorditer in Domino concedimus.

Iam Nobis mens animusque ad ea revolat vota quæ initio aperuimus; quorum eventum summis precibus a divino Spiritu flagitamus, flagitabimus. Agite, Venerabiles Fratres, Nostri cum precibus vestras consocietis, vobisque hortatoribus universæ christianæ gentes coniungan suas, adhibita conciliatrice potenti et percepta Virgine Beatissima. Quæ ipsi rationes cum Spiritu Sancto intercedant intimæ admirabilesque, probe nostis; ut Sponsa eius immaculata merito nominetur. Ipsius deprecatio Virginis multum profecto valuit et ad mysterium Incarnationis et ad eiusdem Paracliti in Apostolorum coronam adventum. Communes igitur preces pergat ipsa suffragio suo benignissima roborare, ut in universitate nationum tam misere laborantium divina rerum prodigia per alium Spiritum feliciter instaurentur, quæ vaticinatione Davidica sunt celebrata: «Emittes Spiritum tuum et creabuntur et renovabis faciem terræ» (1) Cælestium vero donorum auspicem et benevolentiam Nostræ testem vobis, Venerabiles Fratres, Clero populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum die IX Maii anno MDCCCLXXXVII, Pontificatus Nostri vigesimo.

LEO PP. XIII.

Nuestro Santísimo Padre el Papa León XIII, en sus Letras Apostólicas *Próvida matris*, recomendó hace próximamente dos años que en los nueve días anteriores y en los ocho siguientes á la festividad de Pentecostés, se ele-

(1) Ps. CIII, 30

varan súplicas y oraciones al Espíritu-Santo, cuyas Letras se publicaron en el BOLETÍN ECLESIAÍSTICO de la Diócesis. En la nueva Encíclica expedida en nueve del corriente, que se inserta en este número, no solo recomienda S. S. con el mayor interés el culto y devoción al Espíritu Santo, sino que manda para el presente año y los venideros que en todas las iglesias parroquiales se haga un solemne novenario de preces antes de Pentecostés, dejando á la discreción de los Ordinarios el que pueda celebrarse en otros templos y capillas. S. S. concede á todos aquellos que asistan á dicho novenario y rueguen á su intención, una indulgencia de siete años y siete cuarentenas por cada día. Concede además una indulgencia plenaria que pueden ganar en alguno de los días de la novena, ó el mismo día de Pentecostés ó en alguno de los ochos siguientes, confesando y comulgando y rogando á su intención.—A los que por justo motivo no puedan asistir á dicho Novenario, les concede S. S. las mismas gracias con tal que lo celebren privadamente y con las condiciones referidas. Además otorga Su Santidad que puedan ganar otra vez las mismas gracias todos los que pública ó privadamente repitan algunas preces al Espíritu Santo cada día durante la Octava de Pentecostés hasta la fiesta de la Santísima Trinidad inclusive, cumpliendo las condiciones establecidas. Todas estas indulgencias son aplicables en sufragio de las almas del Purgatorio.

Recomendamos encarecidamente á los Sres. Párrocos y encargados de la cura de almas, que den á conocer á los fieles las Letras Apostólicas en sus predicaciones,

excitando su piedad y devoción con el mayor interés para corresponder á los deseos de Su Santidad.

Y no estando determinadas detalladamente las preces que hayan de hacerse, sin perjuicio de lo que para lo sucesivo disponga nuestro Ilmo. Prelado, podrán los señores Sacerdotes y encargados de Iglesias, hacer la recitación del Himno *Veni Creator* con su versículo y oración y de las letanías de los Santos, después de la Misa ó rezo del Santo Rosario, según les pareciese más oportuno para el mayor aprovechamiento espiritual de los fieles.

Astorga 28 de Mayo de 1897.—Dr. Agustín Pío de Llano, *Gobernador Eclesiástico*, S. P.

Nuestro Ilmo. y Rvmo. Prelado, llegó sin novedad á Roma en la mañana del 20 del corriente y continúa en buen estado de salud, gracias á Dios nuestro Señor, proponiéndose regresar cuanto antes á su amada Diócesis.

COMISIÓN DE CAPELLANÍAS

Y FUNDACIONES PIADOSAS DE LA DIÓCESIS DE ASTORGA

Esta Comisión á fin de llevar á debido efecto el Convenio celebrado entre la Sta. Sede y S. M. sobre Capellanías Colativas y fundaciones piadosas, por el presente llama, cita y emplaza á todos los que se crean con algún derecho á las Capellanías Colativas de **Nuestra Señora de las Angustias**, **San Francisco y los Santos Mártires**, fundada en la parroquia de Santa María de Palacios de la Valduerna y las de

San Andrés y Nuestra Señora de las Nieves, que lo están en la parroquia de Castropodame, cuya conmutación de rentas ha sido solicitada respectivamente por Joaquín Monroy Lobato, vecino de Robledo de la Valduerna, y por Manuel García Álvarez, en nombre de su mujer Magdalena Vega Martínez, vecinos de San Román de Bembibre, Isidro Vega Martínez, de San Esteban del Toral y Manuel del Río Vega de Viñales, para que en el término de un mes, á contar desde esta fecha, se presenten ante la referida Comisión, á instruir el expediente que marca el artículo 34 de la Instrucción para ejecutar el citado Convenio; apercibiéndoles que, pasado dicho plazo sin presentar las oportunas solicitudes, debidamente documentadas, les parará el perjuicio que, en derecho, tenga lugar.

Astorga 31 de Mayo de 1897.—P. A. de la Comisión, *Licenciado Indalecio Fernández de Cabo*, Secretario.

A N U N C I O

HARMONÍAS

ENTRE

LO SENSIBLE Y LO SUPRASENSIBLE

EN FORMA DE DISCURSOS ORATORIOS

por el Presbítero

D. JUAN ÁLVAREZ VEGA,

*Dr. en Sagrada Teología, Lic. en Derecho civil y Canónico
y Catedrático del Instituto de Palencia.*

Esta magnífica obra de la que se ocupa con gran elogio la prensa, contiene en sus 500 páginas en 4.º esmeradamente impresas en papel satinado, 37 Sermones sobre diferentes asuntos.

Véndese en la Imprenta y Librería de este *Boletín* á 5 pesetas en rústica y 6'50 en holandesa fina.

Astorga:—Imp. y Lib. de la Viuda é Hijo de López, Rua antigua 5 y 7.